

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)



Viața Creștină

21 Septembrie 2014

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul V, Nr. 31 (189)

<http://www.poenita.iasi.mmb.ro>



parohia.poenita@yahoo.ro



[facebook.com/parohiapoenita](https://www.facebook.com/parohiapoenita)

Luarea Crucii și urmarea lui Hristos



Evangelhia și Apostolul

În **Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci** se citesc: **Apostolul** de la **Galateni 2, 16-20** și **Evangelhia** de la **Marcu 8, 34-38; 9, 1.**

Sinaxar

În această zi sărbătorim: **Odoavnia** Praznicului **Înălțării Sfintei Cruci**; **Sfântul Apostol Codrat**; **Sfântul Prooroc Iona**;

Viețile sfinților



Sfântul Apostol Codrat (sec. II, anul 130), Episcop al Magneziei, a fost unul din cei 70 de ucenici ai Domnului. A propovăduit cuvântul lui Dumnezeu în Atena și Magnezia (Tesalia de răsărit). A suferit chinuri pentru propovăduirea Evangheliei și a suferit moarte martirică în timpul împăratului Adrian (117-138).

Proorocul Iona (+ c. 800 î.Hr.) a fost fiul lui Amittai din Gat-Hahefer în seminția lui Zabulon, aproape de orașul Azot. A profetizat între anii 830-800 î.Hr. Sfânta Scriptură a Vechiului Testament, în cartea numită Iona, cuprinde mai multe informații cu privire la viața sa. Astfel, Proorocul a fost trimis de către Dumnezeu să îndemne pe niniviteni la pocăință (cetatea Ninive, capitala imperiului asirian), acesta însă, nesocotește poruncile Lui. Încercând să fugă pe mare, Iona a fost înghițit de un chit (pește uriaș) în pântecul căruia a stat trei zile. Rugându-se, a fost aruncat pe țăr-mul mării și a primit din nou poruncă de la Dumnezeu, de a merge în orașul Ninive (Iona 3, 4). Aici, Iona a prevestit distrugerea orașului, ninivitenii s-au pocăit, primind iertarea divină.

Prima lucrare în urmarea lui Hristos sau în cultivarea comunității de viață cu El este **lepădarea de sine**. A doua este **asumarea sau luarea crucii**, iar a treia este **împlinirea voii lui Hristos** în viața omului... Preocuparea principală a omului trebuie să fie grija pentru mântuirea sufletului, pentru eliberarea lui de păcate, pentru creșterea omului în virtuți, în lumina iubirii lui Hristos. Această lucrare este una anevoioasă, dar necesară. Mântuitorul ne învață că omul care poartă crucea, lepădându-se de sine și urmând Lui, primește bucuria învierii...

† **Daniel, Patriarhul României**

Împodobete-ți sufletul cu virtuți!

Nimeni nu-l iubește pe omul invidios, pe când pe omul bun, care știe să spună cuvinte frumoase despre orice, cu toții îl iubesc ca pe un frate adevărat.

Nu-ți murdări, dar, sufletul cu răutate, ci împodobeste-l cu virtuți. Nu arunca în semenul tău cu noroi, ci împletește-i cununi prin cuvinte de laudă. Nu scoate din gura ta necurății, căci tu vei fi primul care le va simți duhoarea, ci oferă bunătate și dragoste, ca să fii tu primul care le simte mirosul plăcut. Nimeni nu-l iubește pe omul invidios, pe când pe omul bun, care știe să spună cuvinte frumoase despre orice, cu toții îl iu-

lesc ca pe un frate adevărat.

Și pentru că ți-am spus mai înainte că cel care invidiază și vorbește de rău își face rău sieși, nu celui căruia îi dorește răul, trebuie să-ți explic acum ce am vrut să spun. Îți voi da mai multe exemple.

Cu ce l-a vătămat Cain pe Abel atunci când l-a omorât din invidie? Fără să vrea, l-a trimis mai devreme în împărăția cerurilor. Pe când el, dimpotrivă, a fost aspru pedepsit pentru păcatul său.”

(**Sfântul Ioan Gură de Aur, Problemele Vieții**)

Părintele Argatu, mărturie despre milostivire și rugăciune

Nicolae Trușcă

Sursa: lumeacredintei.com

L-am cunoscut pe părintele Ilarion Argatu în anul 1984. Auzisem de la unii preoți – colegi că părintele îi ajutase material la reparațiile bisericilor unde slujeau, și cum aveam și eu lucrări de reparație la biserică m-am gândit să-mi încerc norocul. Părintele Argatu își avea chilia la Mănăstirea Cernica. Într-o dimineață, pe la sfârșitul lui martie, plec la părintele. Ajuns la mănăstire am recunoscut chilia ușor: vreo 30-40 de persoane așteptau în liniște la o ușă. Mă strecur înghesuit printre ei, ajung în fața ușii și intru, lăsând impresia că sunt un obișnuit al casei. Când intru în chilie părintele Argatu ședea pe un scaun de lemn, la o masă cu o mușama. Pe masă era o găleată plină cu apă, o cruce și două sfeștoace de busuioc. Unul era foarte mare cât gura de la găleata de apă, că dacă îl luai în mână abia îl puteai cuprinde, și unul mic, așa cum au preoții când merg cu Boboteaza prin sat. Erau icoane pe toți pereții, o candelă aprinsă, pe jos un preș țărănesc. Părintele citea pe o carte, și-a ridicat privirea spre mine, a dat să spună ceva, dar probabil văzându-mă în reverendă s-a oprit. Era mirat! Avea o barbă mare, albă, patriarhală, ochii îi jucau în cap. Dragă cititorule, mi-a vorbit în "dulcele grai moldovenesc", pe care dacă aș încerca să-l redau poate aș greși. Mi-a încălzit inima...

- Șe necazuri te adușe frația ta la mine? Vino să te sărut pe frunte!

Am simțit că am în fața mea un sfânt. Cu câteva luni mai înainte, fusesem la un preot paroh de la o mare biserică din București. Când m-a văzut în reverendă mi-a spus direct: „Dacă ai venit după bani sa știi că n-am. Du-te și muncește. Mergi și cântă la altă masă că la mine nu ține.”

Părintele Argatu mi-a luat fața între mâini și chiar m-a sărutat pe frunte.

- Stai jos colea pe scaunul aista și spune șe vânt te adușe la chilie mea.

Îi povestesc necazurile mele; biserică mare... sat mic... lume săracă... monument istoric...

- Ei frația ta, dacă vrei să te ajut trebuie să vii la mine de 3 ori în numele Sfintei Treimi. O dată vii pentru Tatăl, o dată pentru Fiul și apoi pentru Sfântul Duh, sfințitorul lumii. Să vii 3 luni la rând și apoi om vedea șe gânduri îmi va da Sfânta Treime despre frația ta.

*- Am să vin cu plăcere preacuvioase!
- Acum du-te, deschide ușa, și dă drumul multimilor!*

Chilia părintelui nu avea mai mult de patru metri pe patru. Deschid ușa și cele 30-40 de persoane au „năvălit” în chilie cuviosului părinte. După ce ne

liniștim părintele Argatu ne întrebă pe toți:

- Vedeți busuiocșele aista două? Unu-i mare, ș-altu-i mic! Și ne arată cu mâna și privirea cele două sfeștoace de pe masă. Busuiocul șei mare îl folosesc împotriva diavoliilor șei mari, iar busuiocul șei mic îl folosesc împotriva diavoliilor șei miși... de toată ziua... că toată zăulica drăcușorii șei miși uite așa ne dau târcoale! Și părintele își ridică mâinile și-și mișcă agitat degetele vrând să ne arate cum diavolii nu ne dau pace.

Apoi ia busuiocul cel mic, îl înmoaie în găleata cu apă sfințită și ne stropește pe toți în semnul Sfintei Cruci zicând:

- Stăpâne Atotțiitorule șerșetea-ză cu mila Ta pe robii Tăi, care sunt neputinșioși. Tinde brațul Tău șei plin de tămăduire și-i ridică din patul suferinței și din boală; șeartă duhul neputinței, depărtează de la ei toată durerea, fierbințeala și frigurile; și de sunt într-înșii păcate, iartă-i cu iubirea Ta de oameni... Ei! Amu' ieșiți afară și intrați fiecare pe rând. Iar frăția ta – și se uită la mine – te aștept peste o lună.

I-am sărutat mâna, părintele m-a sărutat pe frunte... și am plecat.

După o lună de zile, într-o dimineață eram iar în chilie părintelui Argatu. Întâlnirea s-a petrecut aproape la fel, dar seara, la plecare, mi-a spus: „data viitoare să vii cu chitanțierul”. Eram amețit de foame și ieșind pe poarta mănăstirii, m-am gândit că nici părintele Argatu nu mâncase nimic în ziua aceea. A mai trecut o lună și m-am dus iar la cuviosul părinte, care de cum am intrat în chilie – tot pe la ora 6 dimineața – îmi spune:

- Ei... frăția ta, acum ai venit în numele Sfântului Duh, sfințitorul lumii. Ai adus chitanțierul?

- L-am adus preacuvioase!

Își duce mâinile la piept, se pipăie, apoi scoate de sub reverendă un teanc de bani.

- Hai, treși și scrie la chitanțe... și începe... Ion, Vasile, Maria, Floarea cu copiii ei, Stan și Gherghina cu tot neamul, Văsălie adormit...

- Preacuvioase, părintele protopop a spus să scriu și numele de familie...

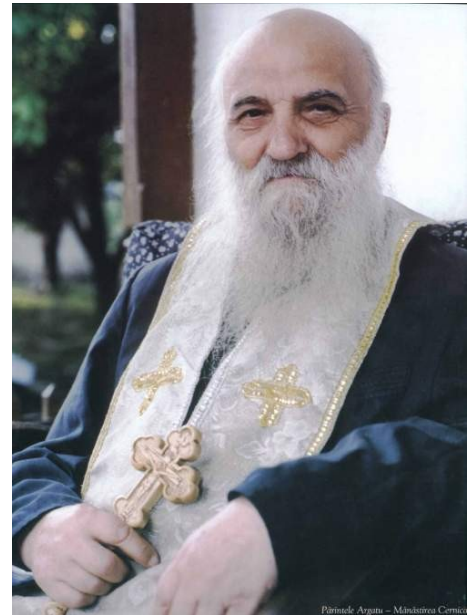
- Să-i spui părintelui protopop să-ți dea el bani să repara biserica...

Am completat 150 de chitanțe numai cu numele de botez; mi-a dat 15000 de lei, după care, simțindu-mă îndatorat îi fac o invitație...

- Preacuvioase vă invit la mine la biserică într-o zi; biserică mea pe vremuri a fost mănăstire...

Părintele scoate dintr-o pungă doi covrigi pe care mi-i întinde spunându-mi:

- Ia să ai șe mânca pentru că data trecută ai răbdat de foame. Vino încoașe.



Părintele Argatu - Mănăstirea Cernica

Părintele Ilarion Argatu a fost unul dintre marii duhovnici și nevoitori ai vremurilor noastre.

S-a născut la data de 2 august 1913, în localitatea Valea Glodului, comuna Vulturești, județul Suceava, și a adormit în data de 11 mai 1999, la Mănăstirea Cernica.

În anul 2006, după trecerea a șapte ani de la adormirea lui în Domnul, trupul părintelui Ilarion Argatu, înmormântat în Biserica din Boroaia, a fost scos la lumină. Trupul său s-a aflat în-treg și neputrezit.

Se îndreaptă către fereastra chiliei, dă la o parte o perdea simplă, albă și continuă:

- Nu pot veni că-s urmărit. Vezi pe omul șela care stă pe banca șea și șitește? Dar șe zic eu că șitește!? Așela numai se fașe că șitește, că de fapt el nu șitește! Așela-i securist. Că de-ar șiti cât se fașe el că șitește, ar fi mai deștept decât noi amândoi la un loc! Știșe carte șitește? Povești nemuritoare...! Săracu...! Așea-i pânea lui! Eu nu sunt supărat pe el. O avea copii. Mă rog și pentru el în fiecare dimineață...